Jamsai ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่
www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series
Heart Charger ชาร์จหัวใจให้เต็มไปด้วยรัก

PeePigga เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2275-7

ภาพประกอบ รัดเกล้า จิรสุขประเสริฐ (SUKI)
ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 169 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

ทุกคนนน คิดถึงเค้ามั้ยยย มยองนังกลับมาแล้วน้า กลับมาแล้วจ้า เขยิบมาใกล้ๆ เอาตาล่ะว้า จุ๊บๆ #เรื่องเล่นใหญ่ขอให้บอกค่ะ วันนี้เค้านำนิยายแนวโรแมนติก คอมมิดี้ ผสมผสานงานแฟนตาซีอย่าง 'Heart Charger ชาร์จหัวใจให้เต็มไปด้วยรัก' ผลงานใหม่ล่าสุดของ PeePigga ที่มาพร้อมพล็อตเรื่องสุดน่ารักมาฝากด้วยล่ะ ^O^

บอกเลยค่ะว่าเรื่องนี้อ่านแล้วหัวใจเต้นตึกตักหนักมากจริงจัง ก็เล่นขนซึนถึงเนื้อถึงตัวกันมาเพียบ เอ๊ย เดี๋ยวเรตเปลี่ยน บอกว่าไงดีล่ะ คืองี้ค่ะ คือมันเกิดเรื่องแปลกประหลาดขึ้นกับหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่เป็นเพื่อนสนิทกัน ก็ตรงที่หลังจากทั้งสองประสบอุบัติเหตุพร้อมกัน หลังจากนั้นฝ่ายชายจะสลบไปทุกครั้งที่เผลอไปหักอกใครเข้า แต่จะฟื้นได้ก็ต่อเมื่อได้เธอคนนี้มาช่วยชาร์จพลังชีวิตให้นี่แหละ อ้าวงงเลย เกิดอะไรขึ้นกับเขาและเธอกันนะ

อ๊ะๆ ถ้าอยากรู้คำตอบก็ต้องรีบพลิกหน้ากระดาษไปติดตามกันโดยเร็วพลัน งานนี้อาจจะมีหวั่นไหวตามฝ่ายหญิงที่ต้องมาใกล้ชิดฝ่ายชายมากกว่าทุกครั้งด้วยล่ะ อุ๊ย เขินนน เขินแรงประหนึ่งเป็นนางเอกเลยวุ้ยยย ใช่ค่ะ มยองนังกำลังจะสลบแล้ว ประกาศล่วงหน้าเลยนะคะ รับสมัครหนุ่มๆ มาช่วยชาร์จพลังชีวิตแบบในนิยายเล่มนี้บ้าง จำนวนมากกว่า 1 อัตราได้นะคะ มยองไม่ติด อิๆ >///<

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

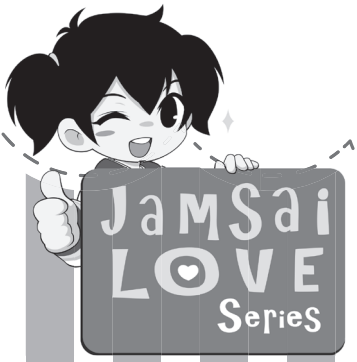

รู้จัก
นักเขียน

สวัสดีค่ะทุกคนนนน PeePigga กลับมาแล้ว กลับมาพร้อมกับนิยายเรื่องที่สอง แต่ถึงไม่ใช่เรื่องแรกก็ยังตื่นเต้นมากๆ อยู่ดี งื้อออ เรื่องนี้ใช้เวลาแก้ลดลงจาก 4 ปี เป็น 11 เดือนแล้วค่ะ เย้!! (ดีใจจนน้ำตาจะไหล)

Heart Charger เป็นนิยายแนวรักหวานแหวว มีแฟนตาซีนิดๆ อีกแล้ว เนื้อเรื่องก็ตรงกับชื่อเป๊ะ นางเอกจะต้องชาร์จพลังให้พระเอกโดยการแตะหน้าอกค่า อิๆ (>////<) อยากรู้ว่าเป็นยังไงก็ต้องติดตามในเล่มนะคะ

ก่อนจาก ขอขอบคุณพี่ๆ บ.ก. ที่น่ารักและทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส ขอบคุณคุณพ่อคุณแม่ที่คอยสนับสนุน ขอบคุณทุกคนที่ให้กำลังใจกันมาตลอด ขอบคุณเพื่อนๆ และรุ่นน้องหลายคนที่คอยให้คำปรึกษาเรื่องนิยาย (ทักไปถามบ่อยมากจนกลัวจะรำคาญ ฮือออ) ขอบคุณคนอ่านทุกคนที่ติดตาม รวมถึงแวะมาทักทายในเพจ PeePigga และขอบคุณคนที่หยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่านด้วย อ่านแล้วแวะไปพูดคุยกันต่อได้ในเพจนะคะ

แล้วพบกันใหม่จ้า จุ๊บบบ~

PeePigga

คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ SUKI ค่ะ ขอเล่าเรื่องช่วงนี้ค่ะ พอดีรับงานมาก่อนที่จะหนีไปเที่ยว เลยทำให้มีเวลาทำน้อยลงกว่าปกติ แต่ก็พอจะจัดเวลาให้ส่งตามกำหนดได้ พอกลับมาเราก็รีบทำงานตามแพลน แต่ตอนที่เรากำลังทำรูปสุดท้ายอยู่ และเดดไลน์คือวันพรุ่งนี้จู่ๆ คอมฯ ก็เสียค่ะ จอร์ซ แทบร้อง คือแบบซอบมาเป็นอะไรก็ไม่รู้ตอนรีบๆ อาการคือชาร์จไฟไม่เข้าคอมฯ ค่ะ แล้วแบตฯ ก็ไม่มี เครื่องก็จะดับๆ ตลอดเวลา ต้องรอมันอารมณ์ดีมันก็จะแบบชาร์จให้นิดนึง ก็ต้องทำรูปสุดท้ายด้วยความระแวงค่ะว่าคอมฯ จะดับไปเมื่อไหร่

ก่อนหน้านี้ก็โทรศัพท์พังไปสองรอบ แล้วรอบที่พังหนักๆ คือเราอยู่คนเดียวตอนเที่ยวที่เกียวโต ไปไหนก็ไม่ได้ รูปก็ถ่ายไม่ได้ ติดต่อใครก็ไม่ได้ ลำบากมากค่ะ เลยเคลมมันซะที่นั่นเลย ดีที่ได้เครื่องใหม่มาค่ะ แทบอยากกราบพนักงาน

ขอบคุณที่เข้าใจภาษาญี่ปุ่นงอกง่อยของอิชั้น

ปีนี้เป็นปีแห่งเครื่องใช้ไฟฟ้าพังเหลือเกินค่ะ... แต่ตอนนี้ยังไงก็ต้องขอขอบคุณคอมฯ ที่อดทนจนงานเสร็จ ฮือๆ

FACEBOOK : https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/

TWITTER : https://twitter.com/sukizweetsm

บทนำ

ชีวิตหลังเลิกเรียนของเด็กมหา'ลัยหลายๆ คนคงจะเป็นช่วงเวลาที่แสนมีความสุข ได้ออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ ไปกินข้าวด้วยกัน จากนั้นก็ไปนั่งชิลๆ ที่ร้านนมปั่น หรือไปดูหนังฟังเพลง รวมถึงไปจับกลุ่มอ่านหนังสือหนังหา แต่สำหรับฉันน่ะ...ไม่เคยมีโมเมนต์นั้นหรอก อย่างมากก็แวะซื้อข้าวเย็นที่ร้านสักแห่งแล้วตรงกลับหอพักเลย จนเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกันมองว่าฉันเป็นพวกสันโดษ ไม่ชอบเข้าสังคมไปเสียแล้ว

ซึ่งก็คงเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฉันไม่ชอบสุงสิงกับใคร ไม่ชอบไปไหนมาไหนกับเพื่อนมาตั้งแต่เข้าเรียนมหา'ลัยปีหนึ่ง จนตอนนี้เรียนปีสามแล้วก็ยังเป็นเหมือนเดิม จะมีก็แต่เพื่อนที่เคยนั่งเรียนใกล้กันหรือทำงานด้วยกันบ่อยๆ เท่านั้นที่ฉันจะสนิทด้วย แต่ก็คุยกันแค่ตอนเรียนตอนทำงาน นอกเหนือจากนั้นก็ไม่เคยคุยนอกรอบเลย

แต่ว่าวันนี้แปลกไปกว่าทุกวัน หลังเลิกเรียนฉันไม่ได้กลับหอทันทีเหมือนทุกครั้ง เพราะถูกอาจารย์ที่ปรึกษาเรียกไปพบที่ห้องพักอาจารย์เป็นการส่วนตัว

"ปรางนรี หนูรู้ไหมจ๊ะว่าวันนี้อาจารย์เรียกหนูมาทำไม"

ฉันส่ายหน้าแทนคำตอบแล้วเอามือขยับแว่นให้เข้าที่ ซึ่งเป็นท่าทางที่เผลอทำบ่อยๆ เพราะฉันใส่แว่นมาตั้งแต่ ม.ต้น อาจารย์หญิงวัยกลางคนมองฉันอย่างอ่อนใจ ก่อนหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งมาส่งให้ฉันดู

เอ๊ะ...นี่มันกระดาษคำตอบของฉันที่สอบไปเมื่อวันก่อนนี่

"ข้อสอบมีทั้งอัตนัยและปรนัย ข้อสอบอัตนัยหนูทำคะแนนได้เยอะมาก แต่ข้อสอบปรนัยหนูทำผิดเกือบทั้งหมด ผู้ตรวจข้อสอบเห็นว่ามันแปลกมาก เลยลองเช็กกระดาษคำตอบดู ถึงได้เห็นว่าหนูฝนคำตอบไม่ครบ ข้อสอบมีหกสิบข้อ แต่ข้อสุดท้ายที่หนูฝนก็คือข้อที่ห้าสิบเก้า"

ฉันยืนอึ้งเหมือนคนวิญญาณหลุดไปชั่วขณะ ก่อนจะรีบกวาดสายตามองผ่านกรอบแว่น เห็นแผ่นกระดาษคำตอบวิชาฟาร์มาโคเธอราพี* ในมือแล้วก็ยิ่งช็อก!

จะ...จริงด้วย เป็นอย่างที่อาจารย์บอกเลย ฉันฝนคำตอบไปแค่ห้าสิบเก้าข้อ!

ยัยบ้าเอ๊ยยยยยยยยย

ฉันด่าตัวเองในใจแล้วตอบอาจารย์เสียงเบา

"หนู...คงฝนคำตอบข้ามข้อใดข้อหนึ่งไปค่ะอาจารย์"

พอนึกถึงวันที่สอบ ตอนนั้นฉันทำข้อสอบช้อยส์ (ข้อสอบปรนัย) ก่อน โดยทำสัญลักษณ์ติ๊กถูกหน้าช้อยส์ที่จะเลือกไว้ในกระดาษคำถาม ข้อไหนไม่มั่นใจก็เว้นไว้ (จำได้ว่าเว้นข้อต้นๆ อย่างข้อที่สองหรือไม่ก็ข้อที่สามไว้ด้วย) กะว่าทำข้อเขียน (ข้อสอบอัตนัย) เสร็จแล้วจะกลับมาเช็กคำตอบอีกรอบ แต่มัวทำข้อเขียนจนลืมดูเวลา รู้ตัวอีกทีก็เหลือเวลาทำข้อสอบอีกแค่ห้านาที ฉันเลยรีบกลับมาฝนคำตอบทั้งหมดลงในกระดาษคำตอบแบบเร็วๆ ฝนเสร็จหมดเวลาพอดีก็ส่งเลย ไม่ได้ตรวจทานอะไรทั้งสิ้น ไม่คิดว่าตัวเองจะสะเพร่า

---

* เภสัชบำบัด (Pharmacotherapy) เป็นวิชาที่เรียนเกี่ยวกับการบริบาลผู้ป่วยในโรคต่างๆ เรียนตั้งแต่สาเหตุการเกิดโรค อาการและพยาธิสภาพของโรค เป้าหมายการรักษา แนวทางการรักษา การวางแผนติดตามอาการ ยาและวิธีการรักษาแบบอื่นๆ ที่ใช้รักษาโรคนั้นๆ รวมถึงเทคนิคการจ่ายยา การให้คำแนะนำเรื่องโรคและยาต่างๆ ซึ่งวิชานี้จะแบ่งเป็นรายวิชาต่อเนื่อง ก็คือต้องเรียนเภสัชบำบัด 1 ให้ผ่านก่อนจึงจะสามารถเรียนเภสัชบำบัด 2, 3 และ 4 ต่อไปได้ (จำนวนรายวิชาแล้วแต่หลักสูตรการสอนของมหาวิทยาลัยนั้นๆ)

ถึงขนาดลืมฝนข้อที่ตัวเองเว้นไว้

บ้าจริงงง!!

"อาจารย์ก็คิดแบบนั้น ผู้ตรวจคำตอบก็เหมือนกัน หนูคงไม่ได้ตอบข้อแรกๆ สักข้อหนึ่งจริงๆ เพราะพอลองเลื่อนคำตอบลงมาหนึ่งข้อ ให้ข้อสุดท้ายตรงกับข้อที่หกสิบ คะแนนสอบหนูจะได้เพิ่มขึ้นเยอะพอสมควร แต่อาจารย์ก็คงปรับคะแนนเพิ่มให้ไม่ได้"

ประโยคสุดท้ายอาจารย์พูดด้วยน้ำเสียงลำบากใจ เหมือนท่านเสียดายแทนกับคะแนนที่ฉันควรจะได้ แต่ฉันเข้าใจนะ ทำไงได้ล่ะ ฉันไม่รอบคอบเองนี่นา

"หนูเข้าใจค่ะ สอบครั้งหน้าหนูจะตั้งใจใหม่และเช็กให้รอบคอบกว่านี้ค่ะ"

"อาจารย์เอาใจช่วยนะจ๊ะ ครั้งนี้ถือเป็นบทเรียน อาจารย์เรียกมาเตือนเพราะหนูจะได้รู้ตัวแล้วไม่ทำพลาดซ้ำอีก"

"ขอบคุณค่ะอาจารย์" ฉันยกมือไหว้ขอบคุณอาจารย์ ท่านว่ากล่าวตักเตือนอีกนิดหน่อยด้วยความห่วงใย ก่อนจะปล่อยให้ฉันกลับบ้านได้

ขณะเดินกลับมาเอากระเป๋าหนังสือที่ห้องเรียน ฉันก็คิดคำนวณคะแนนสอบในใจว่าการสอบครั้งต่อไปต้องทำคะแนนให้ได้เท่าไหร่ คะแนนถึงพอที่จะทำให้ฉันไม่หลุดจากเกรด A

ครั้งที่ผ่านมาเป็นการสอบครั้งที่สองของวิชานี้ โดยเทอมนี้มีสอบทั้งหมดสามครั้ง ดีที่ครั้งแรกฉันทำคะแนนไว้ดีมาก แต่ครั้งที่สองดันสอบตกเพราะความสะเพร่าไม่เข้าท่า (ฉันน่าจะสอบตกนะ แต่คะแนนจริงยังไม่ออกหรอก) เพราะงั้นเหลือการสอบครั้งที่สามในการสอบไฟนอลเท่านั้น ฉันต้องทำคะแนนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าได้คะแนนสอบประมาณ 90% ก็น่าจะยังได้เกรด A อยู่ล่ะมั้ง

แต่ก็ยากแฮะ ที่ผ่านมาฉันมักจะสอบได้คะแนนอยู่ในช่วงประมาณ 70-80% เอง วิชานี้สอบครั้งก่อนได้ 80% มั้ง แต่สอบครั้งนี้ต้องได้คะแนนน้อยมากแน่ๆ เพราะฝนผิด ถ้าจะทำคะแนนสอบครั้งหน้าให้ถึง 90% ล่ะก็... คงต้องอ่านหนังสือให้หนักกว่าที่อ่านอยู่ทุกวันนี้อีกสักเท่าตัว ในเมื่อฉันเรียนไม่เก่ง เลยต้องขยันให้มากกว่าคนอื่น

อยากเรียนเก่งเหมือน 'หมอนั่น' ชะมัด...

จู่ๆ ใบหน้าของ 'หมอนั่น' ก็ลอยเข้ามาในความคิด เขาเป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่สอบได้คะแนนท็อปไม่ก็รองท็อปของชั้นปีตลอด (แข่งกับฉันนี่แหละ ในการสอบแต่ละครั้งส่วนใหญ่ฉันจะได้ท็อปไม่ก็รองท็อปในหลายๆ วิชา ยกเว้นบางวิชาที่ไม่ถนัดจริงๆ แต่ถึงจะไม่ได้ท็อปคะแนนของฉันและเขาก็ถือว่าอยู่ในเกณฑ์สูงทั้งคู่) ถึงเขาจะชอบนอนหลับตอนอาจารย์สอนแทบทุกคาบ แถมยังทำตัวชิลๆ อยู่ตลอดเวลา แต่จากการที่เคยทำงานด้วยกันบ่อยๆ ฉันดูออกเลยว่าเขาเป็นคนฉลาด หัวไว เข้าใจอะไรได้ง่ายๆ อยู่แล้ว ไม่ต้องอ่านหนังสือหนักมากก็ทำข้อสอบได้ ต่างจากฉันที่กว่าจะสอบได้คะแนนเยอะๆ ก็ต้องตั้งใจเรียนให้เต็มที่ แล้วก็ยังต้องกลับมาทบทวนตำรานอกเวลา ทำสรุปโน้ตย่อแต่ละเรื่องที่เรียนทุกๆ วันจนชีวิตแทบจะไม่ได้ทำอย่างอื่นนอกจากเรียนกับอ่านหนังสือ

และปัญหาใหม่ที่เพิ่งค้นพบซึ่งถือเป็นปัญหาใหญ่มากกกกกกของฉันในตอนนี้เลยก็คือเรื่องความสะเพร่า! ไม่รอบคอบ! ฉันไม่เคยรู้สึกแย่กับตัวเองมาก่อน ทำไมฉันถึงบริหารเวลาในห้องสอบแย่แบบนี้ ถ้าฉันทำข้อสอบเร็วกว่านี้ไม่กลับมาฝนคำตอบในเวลาไม่กี่นาทีก่อนหมดเวลา ฉันคงจะฝนคำตอบทันแล้วมีเวลากลับมาเช็กคำตอบ แย่จริงๆ เลย

แล้วสะเพร่าวิชาไหนไม่ว่า ดันมาสะเพร่าวิชาที่หน่วยกิตเยอะ แถมปีนี้ยังคิดเกรดโดยใช้คะแนนสอบเป็นสัดส่วน 90% อีก โอ๊ยยย จะบ้าตาย ฉันไม่อยากหลุดจากเกรด A ไม่นะ!

"เฮ้อออ..."

ฉันถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม อยากจะดึงทึ้งผมตัวเองเหมือนคนบ้า แต่คิดว่าทำไปก็คงไม่มีประโยชน์เลยไม่ทำ แล้วเดินไปหยิบกระเป๋าหนังสือที่โต๊ะเรียนซึ่งตอนนี้ไม่มีใครอยู่ในห้องเลย คนอื่นๆ คงจะกลับกันหมดแล้วล่ะ เลยเวลาเลิกเรียนมาเกือบชั่วโมงละ ฟ้าใกล้มืดแล้วด้วยเพราะวันนี้เลิกเรียนช้า

พอหยิบกระเป๋าหนังสือแล้ว ฉันก็เดินออกจากห้องเรียน มองไปนอกระเบียงทางเดิน เห็นภาพท้องฟ้าสีส้มยามพลบค่ำแล้วยิ่งสลดใจ

ท้องฟ้าที่ค่อยๆ มืดลง รู้สึกเหมือนกำลังมองอนาคตของตัวเองยังไงไม่รู้ ฮือออ

"ไม่ได้สิแก้มบุ๋ม แกต้องสู้นะ!" ฉันพึมพำกับตัวเอง กำหมัดแน่นและชูขึ้น

ทั้งสองข้าง ทำท่าตั้งการ์ดพร้อมสู้กับอนาคตที่กำลังจะมาถึง

ต้องทำได้ ต้องทำได้สิ สู้โว้ยยยยยย!

เรียกกำลังใจให้ตัวเองเสร็จแล้ว ฉันก็เดินลงบันไดเตรียมจะกลับหอ แต่ยังลงไม่ถึงขั้นสุดท้าย ฉันก็สะดุ้งโหยงกับเสียงตวาดจากใครบางคนที่อยู่ชั้นล่างตรงใกล้ๆ ทางลงบันได

"ปัณณ์ทำแบบนี้ไม่ได้นะ!!"

ถึงจะตกใจไม่น้อย แต่ชื่อที่มาพร้อมกับเสียงนั่นก็ลดความประหลาดใจของฉันลงไปมากโข เฮ้อออ ให้ตายสิ 'หมอนั่น' ตายยากจริงๆ เลย เพิ่งคิดถึงเขาเมื่อกี้ เขาก็ดันมาอยู่แถวนี้ซะงั้น

คงก่อเรื่องอะไรอีกแล้วสินะ...

ฉันหยุดฝีเท้า ไม่ก้าวลงบันไดขั้นต่อไป เพราะไม่อยากเข้าไปเอี่ยวกับเรื่องวุ่นวายของใคร

"เราเลิกกันไม่ได้ พิ้งค์ไม่ยอม!"

"พิ้งค์..."

"ไม่!! จะให้พิ้งค์ยอมรับได้ไง เราเพิ่งคบกันแค่สามวันนะปัณณ์ สามวันเอง!! แล้วปัณณ์จะมาทิ้งพิ้งค์ไปแบบนี้เหรอ พิ้งค์จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน จะมองหน้าเพื่อนๆ ติดได้ยังไง..."

"ก็ช่างสิ จะสนทำไม" น้ำเสียงทุ้มต่ำบอกอย่างเย็นชา มันน่าโมโหแทนคนฟังจริงๆ เดาออกเลยว่าคนพูดกำลังทำสีหน้ายังไง คงทำหน้าเบื่อหน่ายสุดๆ อยู่แน่ๆ

น่าสงสารผู้หญิงที่ชื่อพิ้งค์คนนั้นจัง...

เสียงวี้ดแว้ดโวยวายของผู้หญิงที่ชื่อพิ้งค์ยังคงดังต่อไป สลับกับน้ำเสียงที่ดูเหมือนเบื่อๆ เซ็งๆ ติดจะเย็นชาของหมอนั่น หรือก็คือ 'ปัณณ์' เพื่อนร่วมชั้นปีของฉันเอง เขาคือคู่แข่งที่แย่งชิงตำแหน่งท็อปของแต่ละวิชากับฉันในทุกครั้งที่มีการสอบ และก็ยังเป็นคู่แล็บที่ได้ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่ปีหนึ่งอีก (ฉันไม่ได้อยากคู่กับเขาหรอก แต่เพราะเลขรหัสประจำตัวนิสิตของเราอยู่ติดกันเลยเลี่ยงไม่ได้) ฉันไม่ได้อยากสนิทกับเขา แต่ทำงานด้วยกันบ่อยๆ เลยสนิทกันซะงั้น

ถ้าในฐานะเพื่อน ปัณณ์ก็ถือเป็นเพื่อนที่ดีมากคนหนึ่งนะ

แต่ถ้าในฐานะอื่น...ในสายตาฉัน ปัณณ์เป็นผู้ชายที่ไม่น่าคบด้วยมากที่สุด!

"ฮือๆๆ"

ในที่สุดก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงที่ชื่อพิ้งค์ร้องไห้ออกมา และยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุดด้วย ฉันถอนหายใจเฮือกเมื่อเห็นว่าสถานการณ์นี้คงยืดเยื้ออีกนาน นี่ถ้าเดินอ้อมไปลงบันไดอีกฝั่ง ฉันคงออกไปเดินที่ถนนหน้าตึกนานละ

ไหนๆ ก็ยืนรออยู่ฝั่งนี้นานแล้ว บันไดฝั่งนี้ก็อยู่ใกล้ถนนหน้าตึกมากกว่าด้วย ฉันเลยตัดสินใจก้าวลงบันไดขั้นต่อไปแล้วทำตัวให้ลีบที่สุด เดินลงน้ำหนักเท้าให้เสียงเบาที่สุดเพื่อไม่ให้คนชั้นล่างรู้ตัวว่ามีคนมา และในขณะเดียวกันก็พยายามเดินผ่านฉากโศกนาฏกรรมแห่งความรักให้เร็วที่สุด จะได้รีบกลับหอไปอ่านหนังสือต่อ

แต่ทว่า...

"อ้าว...แก้มบุ๋ม"

สันหลังของฉันชาวาบกับเสียงนั้น ไม่นะ...เรียกฉันทำไมเนี่ยยย!

"เฮ้ยยย เดี๋ยวๆ รอก่อน"

ทั้งที่ฉันแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วก็รีบเดินหนีให้ไว แต่ความร้ายกาจกลับไม่ได้มาแค่เสียง ดันมาทั้งตัวเลย!

หมับ!!

คราวนี้ไม่ใช่แค่สันหลังที่ชา แต่ความชาลามไปถึงแขน ขา และทุกส่วนของร่างกาย เมื่อวงแขนของปัณณ์วาดมาเกี่ยวคอฉันไว้จนรอบเหมือนเคียวเกี่ยวข้าว

"จะรีบไปไหน แล้วนี่ยังไม่กลับเหรอ" คนถามเหมือนไม่รู้สึกรู้สาอะไร ไม่แคร์เสียงร้องไห้ของผู้หญิงอีกคนที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลด้วย ฉันสบถอย่างหงุดหงิด ขณะพยายามแกะมือของเขาที่ล็อกคอฉันไว้ แต่ก็แกะไม่ออก

"ปะ...ปล่อยสิ!!"

"ปัณณ์!!" เสียงแว้ดปนสะอื้นดังขึ้นมาจากด้านหลังที่น่าจะเป็นเสียงของพิ้งค์แน่ๆ ทำเอาฉันหัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม

โอ๊ยยย โดนเข้าใจผิดแน่ๆ เลย

"ยัยนั่นเป็นใครกัน หา!!"

นั่นไง โดนลากไปเกี่ยวด้วยแล้ว อ๊ากกก!

"มะ...ไม่ใช่นะ คือฉัน..."

"ไม่ใช่เรื่องของเธอ อย่ายุ่ง" ปัณณ์พูดแทรกขึ้นมากลบเสียงพูดของฉันที่พยายามจะแก้ความเข้าใจผิด แต่เขาน่าจะพูดกับพิ้งค์มากกว่า น้ำเสียงที่ใช้ฟังดูเย็นชาจนน่าขนลุก "เราเลิกกันแล้วก็จบเหอะ น่ารำคาญ"

"อึก..."

"ไปแก้ม เดี๋ยวเราไปส่ง" ปัณณ์หันมาพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงที่ต่างจากเมื่อกี้โดยสิ้นเชิง ฉันไม่กล้าหันไปมองด้านหลังว่าพิ้งค์จะทำหน้ายังไง จะทำหน้าโกรธแค้นฉันมากแค่ไหน จะเข้าใจผิดเป็นตุเป็นตะหรือเปล่า

แต่เพื่อป้องกันตัวเอง ฉันเลยตะโกนเสียงดังทั้งที่ไม่ได้หันไปเผชิญหน้า

"ยะ...อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันกับหมอนี่เป็นแค่เพื่อนกัน!"

"ฮ่าๆๆ" เจ้าตัวปัญหากลับหัวเราะร่ากับคำพูดของฉัน แล้วล็อกคอดันหลังให้ฉันเดินไปข้างหน้าต่อโดยไม่สนใจผู้หญิงอีกคนที่กำลังตะโกนด่าทอเขาตามหลังมา...

ปัณณ์บังคับให้ฉันเดินมาจนถึงลานจอดรถเขาถึงยอมปล่อย ฉันรีบถอยห่างออกมาแล้วมองเขาอย่างโมโห

"ปัณณ์ทำบ้าอะไรเนี่ยยย!"

"เปล๊า"

"เปล่าบ้านแกสิ! แกทำแบบนี้ แฟนแกต้องเข้าใจเราผิดแน่ๆ เลย"

"แฟนเก่าต่างหาก"

ปัณณ์พูดยิ้มๆ พร้อมกับทำหน้ากวนประสาท ดวงตาสีดำชาร์โคลวาววับฉายแววขบขัน ทั้งที่สถานการณ์นี้ไม่มีอะไรน่าขำเลยสักนิด เขาดูเหมือนไม่รู้สึกผิดใดๆ

หมอนี่มันโรคจิตชัดๆ!

"ฮึ่ยยย จะอะไรก็ช่างเหอะ แต่อย่าลากเราไปเกี่ยวด้วยได้ป่ะ เราไม่อยากมีปัญหากับใคร"

"คร้าบๆ" เสียงตอบรับแบบขอไปทีสุดๆ "ขึ้นรถเถอะ เดี๋ยวไปส่ง"

ปัณณ์เปิดประตูรถยนต์คันโก้แล้วดันหลังฉันให้เข้าไปนั่งในนั้น เพราะเขารู้ว่าฉันต้องไปรอขึ้นรถโดยสารที่หน้าตึกคณะ เขาถึงได้อาสาไปส่ง ไอ้การจะไปส่งเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งทั้งที่เพิ่งทิ้งผู้หญิงอีกคนไปอย่างไร้เยื่อใยเนี่ย... ถ้าไม่ใช่ปัณณ์คงทำไม่ได้แน่ๆ

ด้วยความเป็นเพื่อนร่วมชั้นปีที่ต้องทำงานด้วยกันมาสองปีกว่า ฉันกับปัณณ์เลยสนิทกันพอสมควร เขาเป็นเพื่อนที่ฉันคุยด้วยมากที่สุดในคณะแล้วล่ะ เพราะต้องคุยงานกันบ่อยมาก นัดทำงานด้วยกันบ่อยๆ ยิ่งสนิทก็ยิ่งได้รู้จักนิสัยด้านมืดของหมอนี่มากขึ้นเรื่อยๆ ถึงปัณณ์จะเป็นเพื่อนที่ดี แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันมั่นใจและแน่ใจมากคือ...

ปัณณ์เป็นผู้ชายที่ไม่มีหัวใจ...

เขาไม่เชื่อเรื่องความรัก การคบผู้หญิงในเชิงชู้สาวสำหรับเขาคือเรื่องสนุกเรื่องท้าทายของชีวิต ฉันก็ไม่รู้ตื้นลึกหนาบางหรอกนะว่าทำไมเขาถึงได้มีอคติกับเรื่องความรักขนาดนั้น แต่อคติเหล่านั้นทำให้เขาไม่รู้สึกผิดอะไรเลยเวลาจะทิ้งผู้หญิงสักคนที่เขาคบหาอยู่ด้วย เพราะไม่ได้คิดจะรักใครจริงตั้งแต่แรก

ฉันถึงได้รู้สึกสงสารผู้หญิงที่ชื่อพิ้งค์ไง หลงรักใครไม่หลง มาหลงรักผู้ชายไม่มีหัวใจอย่างปัณณ์...

ปลายทางสุดท้ายของผู้หญิงที่ตกหลุมรักหมอนี่น่ะ มีแต่คราบน้ำตาและหัวใจที่แตกสลาย

"คิดอะไรอยู่ ฮึ?"

ปัณณ์ซึ่งกำลังทำหน้าที่เป็นสารถีขับรถด้วยใบหน้าชิลๆ สบายๆ ทั้งที่เขาเพิ่งทิ้งผู้หญิงคนหนึ่งให้ร้องไห้ฟูมฟายไปอย่างหน้าตาเฉยนั้นทำให้ฉันรู้สึกหงุดหงิดเป็นบ้า

"ก็คิดเรื่องผู้หญิงคนที่แกเพิ่งทิ้งไง" ฉันตอบอย่างเหลืออด "แกไม่สงสารเขาหรือไงฮะ"

"สงสารทำไม พิ้งค์มาขอคบเราเองนะ เราบอกไปตั้งแต่ก่อนคบแล้วว่าแค่ลองคบ ทางนั้นก็ยอมรับได้ พอคบแล้วมันไม่โอเค เราบอกเลิก กลายเป็น

เราผิดซะงั้น"

ฉันกลอกตามองบนอย่างเหนื่อยใจ คิดคำพูดที่จะเอามาเถียงไม่ออกเลยจริงๆ คนไร้หัวใจอย่างหมอนี่ เถียงเรื่องความรู้สึกรักใคร่ชอบพอไปก็เท่านั้น ไม่เข้าถึงสมองหรอก คงเข้าหูซ้ายทะลุหูขวานั่นแหละ

"เออ ไม่รู้แล้ว ช่างเหอะ" ฉันยอมจำนน แต่ก็อดไม่ได้ที่จะพูดเตือนเขา "แต่แกระวังไว้หน่อยนะปัณณ์ สักวันเถอะผู้หญิงที่แกทิ้งๆ ขว้างๆ พวกนั้นจะตามมาแก้แค้นแก หรือไม่ก็อาจจะส่งคนมาตามไล่ฆ่า..."

"อ่านนิยายเยอะไปป่ะเนี่ย" ปัณณ์พูดปนขำ ฉันได้แต่ถอนหายใจอย่างเอือมระอา จนปัญญาจะต่อปากต่อคำ

"แล้วแต่เลยจ้า"

พูดจบฉันก็นั่งเงียบไม่พูดอะไรอีก ขณะมองดูทางก็เห็นว่าใกล้ถึงหอพักแล้ว กำลังจะเตรียมของลงจากรถ แต่ความเร็วของรถกลับไม่ชะลอลง ตรงกันข้ามกลับเพิ่มขึ้นด้วยซ้ำ!

"นะ...นี่! เดี๋ยวววว"

"ขอไปเติมน้ำมันแป๊บ เดี๋ยวกลับมาส่ง" น้ำเสียงกลั้นขำของเขาทำให้ฉันแทบบ้า!

"ปั๊มน้ำมันอยู่ตั้งไกล แกแวะส่งเราแป๊บเดียวไม่ได้เลยเหรอ หา!"

"น่า...นะ...ไปเป็นเพื่อนหน่อย"

ถ้าหมอนี่ไม่ล็อกประตูรถไว้ ฉันคงเปิดประตูกระโดดลงจากรถทั้งที่ยังแล่นอยู่ไปแล้ว แต่นี่ทำไม่ได้ไง เลยได้แต่นั่งโมโหเป็นบ้าเป็นหลัง ฟังเสียงหัวเราะสะใจของไอ้คนขับโรคจิตดูก็รู้ว่าเขาจงใจจะแกล้งฉันชัดๆ รู้งี้นั่งรถโดยสารมาเองดีกว่า ป่านนี้คงถึงหอแล้ว ปั๊มน้ำมันอยู่ตั้งไกล กว่าจะไปกว่าจะกลับคงใช้เวลาเกินครึ่งชั่วโมงแน่

โอ๊ยยย หงุดหงิด คนจะรีบกลับไปอ่านหนังสือโว้ยยย!

"คาดเข็มขัดให้แน่นนะ"

อยู่ๆ ปัณณ์ก็พูดขึ้นมา ฉันเหวอมาก เดาออกทันทีเลยว่าหมอนี่คิดอะไรอยู่ เขาคิดจะแกล้งฉันแน่ๆ เขาก็รู้ว่าฉันไม่ชอบนั่งรถที่ขับเร็วๆ

"ยะ...อย่านะปัณณ์ กรี๊ดดดดดด"

ฉันร้องห้ามแล้ว แต่เขาก็ไม่ฟังเลย คนขี้แกล้งคงเหยียบคันเร่งจนมิดรถถึงได้พุ่งเร็วขนาดนี้ แถมยังแซงรถคันนั้นทีรถคันโน้นที ปาดซ้ายปาดขวาอย่างน่าหวาดเสียวอีก ฉันหลับตาปี๋ มือก็ดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดไว้ ปากก็ด่าไอ้เจ้าคนขับตีนผีบ้านี่ไม่หยุด

"ไอ้ปัณณ์ ไอ้เลววว หยุดขับรถเร็วเดี๋ยวนี้นะ ไอ้บ้าเอ๊ยยย!!"

"ฮ่าๆๆ"

ยังมีหน้ามาหัวเราะอีกเรอะ!!

"เฮ้ยยย!!"

คราวนี้ไม่ใช่เสียงหัวเราะ แต่เป็นเสียงร้องลั่นด้วยความตกใจของปัณณ์ ฉันลืมตาขึ้นมาทันทีเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วสิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็ทำเอาหัวใจฉันแทบหยุดเต้น

นั่นมัน...ด้านหน้าของรถบรรทุกไม่ใช่เหรอ...

ปัณณ์คงแซงรถอีกคันแล้วข้ามมาอีกเลน แต่เขาไม่เห็นรถบรรทุกที่วิ่งสวนมาหรือไงนั่น!

จะ...จะ...จะชนแล้วววววว

"กรี๊ดดดดดด!"

โครมมม!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160622757.html